

Σὲ λίγο σηκώνεται χωρὶς νὰ βγάλῃ τοιμουδιά, παίρνει τὴν πατατούκα του στὸν ὦμο, καὶ κάνει νὰ φύγῃ. Μὰ πρὶν πατήσῃ τὸ κατώφλι τῆς πόρτας, γυρίζει ἄξαφνα πίσω, στέκει μπροστὰ στὴν παρέα, κόκκινος, ἀγριεμένος, ἀλαλιασμένος σὰν ἀπὸ θυμὸ, σὰν ἀπὸ πόνο, καὶ μὲ χειρονομίες ἀπότομες καὶ φωνὴ δυνατὴ, μὰ βραχνή σὰν νὰ τὸν ἐπνίγε κάποια ψυχικὴ τρικυμία :

— Μωρέ, τοὺς λέει, ποιὸς ῥωτάει τὸν κύρ χασάνη πότε κάνει ῥαμαζάνι; Μωρέ, ποιὸς μασκαρᾷ σὰς γέλασε καὶ σὰς εἶπε πῶς ἡ φτώχεια δὲν εἶνε ἀτιμία καὶ τὸ δίκιο δὲν εἶνε παρὰς; Αἱ! μιλάτε, ντέ! Τί βουθαθήκατε;

Καὶ γιὰ μιὰ στιγμή, ἔτσι, μὲ τὸ δεξι χέρι τεντωμένο, μὲ μάτια γουρλωμένα, στάθηκε σ' αὐτὴ τῇ στάσι, σὰν ἄγαλμα παράξενο. Ἡ παρέα ἀπόμεινε ἀλαλόφωνη. Ὅλοι τὸν κύτταζαν μὲ ἀνοικτὸ στόμα. Ἀὖς καὶ τοὺς εἶχε μαγνητισμένους. Ἐπειτα καθὼς ποῦ εἶχε τὸ χέρι του τσιτωμένο μὲ τὴν παλάμη ἀνοικτὴ, τὴν ἔστρεψε κατ' ἐπάνω του καὶ ἔδωκε μιὰ μουντσα στὰ ἴδια του τὰ μοῦτρα:

— Ὅρσε, γαμπρέ, κουφέτα!.. χὰ, χὰ, χὰ, χὰ!

Καὶ μ' ἓνα γέλιο ἀλλόκοτο ξεπόρτισε βίαια καὶ βγήκε ἔξω σὰν τρελός.

Ἡ παρέα ξαφνιάστηκε μὲ τὸν τρόπο αὐτοῦ τοῦ μπάρμπα Γιαννακοῦ. Τί τοῦλθε τάχατες; Ὅλοι τὸν ἤξεραν πῶς ἦταν ἓνα μαλακὸ γεροντάκι, τίμιο, στοχαστικὸ, πολὺ ξερό, ταξειδεμένο, μόνο ποῦ τοῦ ἄρεσε λίγο πλιότερο τὸ κρασάκι καὶ τὸ γλέντι. Μὰ κανένας δὲν μπόρεσε νὰ μπῇ μέσα στὴ ψυχὴ του ἐκεῖνο τὸ βράδυ καὶ νὰ νοιώσῃ τί ἔπαθε ὁ μπάρμπα...

Ἡ παρέα μελαγχόλησε καὶ σώπασε. Καὶ σὲ λίγο, σιγὰ-σιγὰ, ἓνας-ἓνας, μὲ μιὰ ξερὴ «καλὴ-νύχτα» σηκωνότανε κ' ἔφευγε.

Τὸ ταθερνάκι ἐκείνῃ τῇ νύχτᾳ ἔκλεισε νωρὶς-νωρὶς.

Χρ. ΒΑΣΙΛΑΚΑΚΗΣ

ΜΑΤΑΙΟΣ ΛΟΓΙΣΜΟΣ

— Ἡ ὀργὴ μὴν εἶναι δύναμις, ποῦ τὴ ζωὴ στηρίζει;
μὴν εἶναι ἀρρώστεια ὁ πόνος μας; μὴν εἶναι ἡ καλοσύνη
βάλοσμο ποῦ παρηγορεῖ καὶ τὴν ἐλπίδα δίνει;

Ἀξίζει τάχα ν' ἀγαπᾷς ἢ νὰ μισῇς ἀξίζει;

— Ὅλα εἶναι μάταιος λογισμὸς, σὰν φῶς θαμπὸ ποῦ σβένει,
ἀφοῦ ἡ Ἀγάπη ξεψυχᾷ, ἀφοῦ ἡ Χαρὰ πεθαίνει.

[Ζάκυνθος 27 Δεκεμβρίου 1910].

ΜΑΡΙΝΟΣ ΣΙΓΟΥΡΟΣ